

Zkouška
Iz 39

Praha-Žižkov, 24. 2. 2019
P. Jareš

Zkouška
Iz 39

Když mluvíme o životních zkouškách, obvykle přitom myslíme na nějaké těžké problémy. Těžká nemoc. Ztráta zaměstnání, nedostatek peněz, zadlužení. Manželská krize. Ale také třeba péče o staré nemohoucí rodiče. To skutečně jsou situace, které mohou klást velké nároky na naši víru. Avšak dnešní příběh z Bible nám připomíná, že zkouškou mohou být i situace, kdy je nám velmi dobře. Král Chizkijáš byl v situaci, kdy prožíval velkou duševní úlevu. Ještě nedávno byl na smrt nemocný (viz Iz 38; 2Kr 20, 1 – 11). Když se však úpěnlivě modlil k Bohu, Bůh mu slíbil, že bude žít ještě dalších 15 let. Dokonce mu dal zázračné znamení, které potvrzovalo, že se slib uskuteční: Stín se vrátil zpět o deset stupňů, snad na schodech, kterým se říkalo Achazovy (viz 2Kr 20, 11; Iz 38, 8). Chizkijáš byl pak skutečně zdrav. A právě v období *po* uzdravení podrobil Bůh krále zkoušce. Zkouškou byla návštěva delegace babylónského krále. Tak se o té návštěvě píše na jiném místě v Bibli: „*Jenom tehdy, když k němu byli posláni vyslanci knížat babylónských, aby se dotazovali na zázračné znamení, které se stalo v té zemi, jej Bůh opustil. Tak jej podrobil zkoušce, aby poznal všechno, co je v jeho srdci.*“ (2Pa 32, 31 ČEP) Pán Bůh Chizkijáše nechal, aby se choval podle svého uvážení. Mělo se tak ukázat co skutečně je v králově nitru. Takové chvíle se objevují i v našich životech. Podaří se splatit velký dluh. Bolesti ustoupí. Výsledky vyšetření jsou už zase příznivé. Složitě jednaní s úřady se konečně podařilo dotáhnout do úspěšného konce. A tak dále, a tak dále. Když máme starost, udržuje nás to v napětí. I na Boha si vzpomeneme snadněji. Jak ale obстоjíme, až nastane úleva? Chvíle kdy naše starost zmizí, bývají chvílemi, kdy nám jaksi otrne. Snadno se přestaneme hlídat. Naše skutečné já vypluje na povrch. Může se i stát, že snadno podlehneme pokušení. Ve chvílích kdy z nás spadne nějaký problém, potřebujeme být obzvlášť bdělí.

Za králem Chizkijášem přišli poslové s dopisy a darem od babylónského krále. Judský král v tom asi viděl další příznivé znamení. Vždyť spojenectví s Babylónem se mu mohlo výtečně hodit v boji proti asyrské velmoci, která v té době ohrožovala celou oblast. Poselstvo od babylónského krále mu pravděpodobně polichotilo. A snad proto, aby na ně udělal co největší dojem, ukázal jim všechno své bohatství. Poslové se přišli do Jeruzaléma zeptat na zázračné znamení, k němuž došlo (2Pa 32, 31). Můžeme předpokládat, že se na znamení ptali. Chizkijáš jim o něm také jistě něco řekl. Avšak to hlavní, co jim ukazoval a o čem s nimi mluvil, bylo jeho bohatství. To bylo jeho hlavní téma. Ne Hospodin. Ne Boží zachraňující skutky. Hlavním tématem byl jeho úspěch, jeho bohatství. Byl to on sám. Zkouška bohužel ukázala, že v jeho srdci byla

pýcha. „ *Toto praví Hospodin: "Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou, ať se boháč nechlubí svým bohatstvím. Chce-li se něčím chlubit, ať se chlubí, že je prozíravý a zná mne; .... "* (Jr 9, 22n ČEP) Chizkijáš se mohl chlubit tím, že zná Hospodina. Mohl se chlubit Božím milosrdenstvím. Místo toho se však chlubil svým bohatstvím. Čím se chlubíme my? Co je naším hlavním životním tématem? Lidé, kteří přicházejí do naší blízkosti, to mohou celkem snadno poznat. „ *Čím srdce přetéká, to ústa mluví. "* (Mt 12, 34b EP) Buď je naším hlavním tématem Kristus, nebo jsme to my sami. Možná je tím tématem dokonce náš majetek, jako u krále Chizkijáše. To může být ukazatelem toho, že Krista moc neznáme. Vždyť apoštol napsal: „ *A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, ... "* (F 3, 8 EP) Čím tedy naše srdce přetéká?

Po odchodu babylónských poslů přichází ke králi posel Boží – prorok Izajáš. Tentýž prorok, který mu před nedávnem přinesl potěšující zvěst o uzdravení, přináší nyní slova soudu. Všechny ty poklady budou jednou odneseny do Babylóna. A nejen poklady. Dokonce i někteří synové krále Chizkijáše budou odvedeni do Babylóna. Mezi řádky tu můžeme číst poselství, že nemá cenu chlubit se hmotným bohatstvím, o které lze tak snadno přijít (srov. Př 23, 4n). Pozoruhodná je reakce krále na předpověď soudu. Před nedávnem Bůh skrze Izajáše řekl, že král brzo zemře. Král reagoval tím, že úpěnlivě volal k Bohu, aby ho ještě nechal naživu. A Bůh své rozhodnutí změnil. Zde však o žádném volání k Bohu nečteme. Projevuje se tu prachobyčejné lidské sobectví? Každopádně je nám všem blízké. Když se nás něco bolestného a zlého osobně dotýká, voláváme k Bohu horlivěji. Když se nás to osobně netýká, nevoláme už tak horlivě. Nebo nevoláme vůbec. Je nám bližší zápasit horlivěji o vyřešení svých problémů, než o vyřešení problémů jiných lidí, natož o vyřešení problémů Božích. Takovým Božím problémem může být církev, která svým životem předkládá světu falešný obraz Boha. Nevěřící lidé pak ve skutečnosti neodmítají Krista, nýbrž jeho náboženskou karikaturu. Jen Duch svatý v nás může vypůsobit touhy, které sahají mnohem dál, než je náš spokojený život (srov. Ga 5, 17). Bůh má pro nás porozumění. Dobře ví, že jsme prach (Ž 103, 14). Ví, co všechno nás může bolet, co nám může brát klid. Sklání se k nám. Pomáhá nám s těmi našimi věcmi. Zároveň nám ale ukazuje mnohem rozlehlejší svět, než je svět našich vlastních problémů. „ *... každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. "* (F 2, 4 ČEP)